

Župa u Bihaću ima svoje korijene već u 13. st. U tom najranijem, srednjovjekovnom razdoblju, u Bihaću se spominje više crkava, te dominikanski i franjevački samostan, koji su porušeni nakon turskog zauzeća Bihaća u 16. st. Dominikanska crkva Sv. Ante pretvorena je u džamiju (Fetija). Na njoj su i danas uočljivi gotički portal i prozorska rozeta. Nakon tih događaja preostale katolike su pastorizirali franjevci iz Vodičeva i Majdana.

Sredinom sedamdesetih godina 17. st. spominje se bihaćka župa i tada je imala 200 katolika i trošnu crkvu. Ona ponovno iščezava u vrijeme Bečkog rata koncem 17. st. i o njoj nema spomena sve do 1741. god. Potom se 1768. g. tu spominje mala misija, koju pastorizira jedan svećenik.

Tek je 1771. god. poznat prvi župnik obnovljene župe i od tada postoje matice. Budući da je Bihać bio u pograničnom dijelu Carstva, nije tu bilo lako biti župnikom, o čemu svjedoči i ubojstvo župnika fra Jose Valentića 1788. god. Franjevci nisu stanovali u samom gradu, nego po okolnim mjestima. Tijekom druge polovice 18. i početkom 19. st. kao mjesto župnikova stanovanja spominje se Kralje, četrdesetih godina 19. st. Vedro Polje, a od 1855. god. župnik boravi na brdu Križ, gdje je 1860. izgrađen župni stan.

Početkom sedamdesetih godina 19. st. župnik pokušava sagraditi crkvu, za što je kupio zemljište na Križu i pripremio materijal. Turske su vlasti, međutim, zapriječile gradnju. Na tome se ponovno počinje raditi početkom osamdesetih godina. Gradnja je najzad započela 1885. i trajala do 1891. god. Crkva je 1899. god proširena, a uskoro su u njoj izvedeni glavni i dva pobočna oltara, te nekoliko godina kasnije pjevalište (kor). Godine 1938. crkva je temeljito preuređena prema nacrtima arhitekta Stjepana Podhorskog. Ona je dobila oblik latinskog križa (duljina 58 m i širina u križu 24 m), s kupolom na križištu (promjer 22, a visina 24 m) i tri polukružne apside. Crkva je bila među najljepšim u Bosni Srebrenoj. Porušena je prilikom zračnog napada 1943. god. Ostao je samo zvonik.

Kako je župa ostala bez crkve, bogoslužje se držalo u provizornoj kapelici u ovećoj gospodarskoj zgradi uz župni stan. Tek 1970-72. god. franjevci su uspjeli izgraditi novu crkvu, oktogonalnog oblika, po projektu arhitekta Z. Ćuka. Na zvoniku se nalaze tri zvona. Godine 1977. u crkvu je postavljen križni put (terakota) J. Marinovića, te nešto kasnije brončani kipovi Sv. Ante (K. Bošnjak) i Majke Božje (J. Marinović). Kip Nikole Tavelića izradila je kiparica L. Ulman 1963. godine.

Budući da je prvotni župni stan bio udaljen od crkve oko 2 km, to je 1900. izgrađen novi u blizini crkve. Župni stan je solidno građen te i danas služi svojoj svrsi. Renoviran je u drugoj polovici sedamdesetih godina. U njemu se nalaze dvije slike G. Jurkića: Sv. Anto Pustinjak i Sv. Juraj.

Godine 1857, prije nego što su uspjeli izgraditi crkvu, franjevci su u župi podigli pučku školu i tako su u svoju pastoralnu aktivnost uključili prosvjetni rad.

Bihaćka župa imala je tijekom vremena slijedeća kretanja broja vjernika: 1776. god.: 1.199, 1829: 1.147, 1877: 1.759 i 1935: 4.300 vjernika.

Župa Bihać godine 1991. imala je 3.620 vjernika (1974: 4.200), a danas ima 2.961. Broj vjernika se smanjuje prije svega zbog iseljavanja. Župu Bihać tvore slijedeća naselja: Bihać, Čavnik, Dobrenica, Golubić, Greda, Izačić, Kralje, Križ, Lohovska Brda, Papari, Ružica, Sokolac, Vedro Polje, Vrkašić i Žegar.

Na župnom području nalazi se sestarski samostan Sv. Josipa (Klanjateljice Krvi Kristove). U župi nema podružnih crkava, a kapelice se nalaze na tri od četiri postojeća groblja.